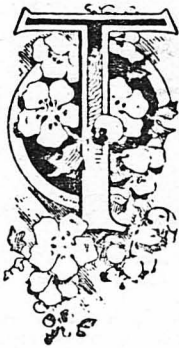

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΣΤΟΝ ΤΡΥΓΟ...

Ο πρωί εκείνο ή γη άρχιζε και τα καταπράσινα άμπελα γυαλοκοπούσαν κάτω από τον ήλιο που ή ξεστές όχτιδες του έπεφταν σαν χρυσή βροχή πάνω στο χώμα...

Τα σταφύλια, γινωμένα πια από την πόση του καλοκαιριού, άστραφταν σαν κατόμανα μάτια λαμπρά και ή ρώγες τους προσκαλούσαν τις μέλισσες να πιούνε τον δλόγλυκο χυμό τους και να ζαλωστούν άπ' τού μεθύσι τού πρελλού...

Πέρα ό κάμπος με τα θερισμένα στάχυα άπλωσάνον κίτρινος, τόσο κίτρινος, που βλέποντάς τον κανείς τού νόμιζε πως είχε σκετασθεί από θεάφι...

Ήσυχία βασίλευε δλόγυρα στην πλάση τη γαλήνια. Τίποτε δέν εδούλενε και ήσαν όλα τους παραδομένα σε μία βαθείά άκνηρία...

Δέν άκούγονταν παρά ένα βούισμα έντόμων μέσ' στα φύλλα τού άμπελιού, ένα βούισμα στεγνό και μονότονο, δίνοντας έτα την έντύπωση ένός καζανιού που σιγοβράζε...

Όσο προχωρούσε ή μέρα κι άναβε ή ζέστη, ό ουρανός έταίρινε ένα χρώμα κοκκινωπό κι έφραζε πλούσια τού φλογερό του φως άπάνω στη γη και στους άνθρακούς, στα φυτά και στα ζώα της...

Κάτω στύ βάθος τού κάμπου σπρόβαλλαν γαλατόχρομες σκιές, φροστωμένες από τούς μελωμένους καρπούς των...

Πιό πέρα ήρνονόσαν ένας πύργος καμωμένος από άσπρες πέτρες με χρώμα φιλντισιού, ένας γιγάντιος πύργος που θάρρεις πως άνέβαινε ψηλά στον ουρανό...

Φαινόταν πως έγύρινε να φτάση κι αυτός στα ουράνια, όπως τού σμάρι των λευκόφτερων πουλιών που άνεβοκατέβαιναν, τή μία φορά ζητώντας να καθήσουν στην κορυφή του και την άλλη θέλοντας να γίνουν άφαντα στον γαλιανό αϊθέρα...

Μέσ' άπ' τόν πύργο αυτόν βγήκαν τα χαράματα ό κάτοικοι των Σοδόμων και τράβηξαν πός τ' άμπελα περπατώντας πίσω από τόν δρόμο τους.

Ό δόηγός τους αυτός, που έμοιαζε με κολοσσό και ξεχώριζε άνάμεσα σ' όλους, θάταν άπάνω-κάτω διασκεδών χρόνον. Είχε μεγάλο κοκκαλιάρικο κεφάλι δίχως τρίχες και δίχως δόντια, σκεπασμένο μ' ένα λευκό πανί που έπεφτε σαν κάθισμα στύ ίσόλοιο σώμα του, τού στεγνό και σκελετωμένο...

Ήταν ό πατριάρχης, ό άρχηγός και γεννήγης τους. Αυτός είχε σταθεί ή ρίζα τού πολίφυλλου δέντρου τής φυλής του, αυτός κυβερνούσε όλο τού πληθός των άπογόνων του που πήγαιναν τώρα από πίσω του για τόν τρύγο...

Ό γέρος έκανε κάθε τόσο στύ χώμα σημάδια με τού ραβδί του και προχωρούσε δίχως να μιλη. Κοντά που βάδιζαν ό μεγαλείτεροι υιοί του, άντρες ρομαλίοι με μεγάλα μαύρα γένεια.

Ένας άπ' αυτούς, που τόν έλεγαν Όρέθ, είχε κοσμησμένα από τή μέση του, σύμφωνα μ' έθιμο τού τόπου, κάτω ποτήρια σιδερένια που χτυπούσαν άνεμετάξυ τους σε κάθε του βήμα και ήχούσαν μελωδικά.

Κατόπι έργόντουσαν μερικοί νέοι Σοδομίτες, έχοντας έπί κεφαλής τους τόν Σαλέγκ, ένα γίγαντα άτριχο και γυινό, με σώμα λευκό σαν τού μάκωφο και με γένεια κόκκινα σαν τή φωτιά. Στύ κεφάλι του βασιτούσε ένα καπίστη από κλωνάρια λυγαριάς, γεμάτο καλοημμένα ψωμιά από οστραχίνο αλεύρι.

Πίσω άπ' αυτούς, σ' άπόσταση μεγάλη, άκολουθούσαν ό έφηβοί τής φυλής, χαρούσι και πηδηχτοί στύ περπάτημά τους, με μακριά μαλλιά ριγμένα πός τού πίσω και με χρωματιστά ζωνάρια, άπ' ότου κρημόντουσαν διάφορα κοσμήματα...

Ό ώραιότερος άπ' όλους τους, ένα παλληκαρόπουλο με χείλη κατακόκκινα σαν να είχαν βαφεί μ' αίμα και με μάτια βαθυγάλανα σαν νάχαν λάκει τού χρώμα τους από τού όρίζοντα τού μάκρη, λεγότανε Σιναός κι ήτανε στεφανωμένος με λουλούδια...

Όταν έφτασε στ' άμπελι όλη ή συνωδία, ή μέλισσες άφησαν ένα βούισμα βαθύ και πέταξαν σαν ένα σύννεφο ξανθό. Τότε σταμάτησαν όλοι στη θέση τους κι άφού έψαλαν έναν ύμνο χαρούμενο στύ Θεό, άρχισαν τόν τρύγο.

Μάζευαν σταφύλια και γέμιζαν τα καλάθια τους, ό μεγάλοι άοργά και μονότονα, ό μικρότεροι με φωνές και με θρούθο άκράτητο. Κάπου-κάπου ό πατριάρχης, που καθόταν σ' ένα πέτρινο скаμνί, άπλωνε τού ραβδί του και τότε όλοι έτρεχαν σ' άδειάσουν ό, τι είχαν μαζέψει σ' ένα ώρισμένο μέρος.

Άλλοι στο μετωξύ αυτό είχαν άνέθε άπάνω στύ ληνό κι είχαν άρχισει να πατούνε τα σταφύλια. Πατούσαν με μεγάλη δύναμη ριχνώντας μέσα μαδμημένα άγριοτριαντάφυλλα. Άμα μεσημέρισε, έταψαν τή δουλειά και κατακουρασμένοι έπεσαν να κοιμηθούν ό ένας πλάι

στον άλλο, κάτω άπ' τού βλέμμα τού άρχηγού, που στεκόταν άφαντος, σε μία στάση αγάλματος, με μία άνεξήχνηστη έκφραση στύ πρόσωπό του.

Τότε, μέσ' άπ' τές γειτονικές σκιές βγήκε, κυρτά κι άνάλαφρα, μία γυναίκα. Ήταν άγνή και χλωμή, γυνή και τρυφή, με μακριά και κατακόκκινα μαλλιά που φανόντουσαν σαν να τή σκέταζαν με φλόγα. Τού μετωπό τής ήταν άσπρο και γυάλιζε σαν μία πλατεία λεπίδα άστραφτερή, ένώ ή κόμη τής έφτανε ως τού χώμα κι έσερνε στύ διάβα τής κίτρινα φύλλα.

Ή φτέρες τής ή στρογγυλές και τριανταφυλλένες, όμοιες με ροδάκινα τρυφερά, μόλις άγγιζαν τή γη. Έρχονταν με βήμα πηδηχτό, σαν ένα ζώο εύθυμο και χαρτωμένο. Πήγε κοντά στον ώμοφο Σιναίο που κομόταν, έφαγε πρώτα όλα τα σταφύλια άπ' τού κανιστρο του κι έπειτα έγερε όπλα του να κομηθή, κουλουριάζοντας σαν φιδιό τού κομψί τής... Ό νέος ζήτησε, για τού ασθάνησε κάτω από άχτύλα να τού χαδέσουν τού μαγουλό. Άναστένανε στην άσχη, ξαφρίστηκε βλέποντας στύ πλάι του μία γυναίκα και στύ τέλος έδωσε τές φωνές, σαν να τόν έπληγαν. Στές φωνές τού άποκρίθηκαν ό σύντροφοί του με τές δικές τους κι ή γυναίκα βρόθηκε με μιάς τρυχημένη από τούς τρυγητάδες.

Ή νεόφερτη ήταν μία από τές έταίρες που ό σοφοί των Σοδόμων είχαν δώξει τελευταία από τήν πολιτεία τους. Όι κοινωδισμένοι έκείνοι άνθρωποι, που δέν άποφάσιζαν τίποτε χωρίς να λογαριάσουν τού θέλημα τού Θεού, είχαν άποφασίσει να τές ξεφορτίσουν στον κάφο τού τρυγητού για να μην ξεδούγουν σ' αυτές ό άντρες τή δύναμή τους που χρεώζονταν κι από τού μάζωμα και τού πάτημα των σταφυλιών...

Ύστερ' από τήν άπόφασί τους τή σκληρή, ή δυστυχισμένες αυτές γυναίκες άναγκάστηκαν να φύγουν ξεγυμνωμένες, κατατασκωμένες από τές ξυλιές των κατοίκων, με τού στήθη τους καταματωμένα από τή λύσσα τού φανατισμένου όχλου. Φεύγοντας τράβηξαν πός τήν έρημο τή φλογισμένη κι από κεί διευθύνθηκαν στα Γόμορα.

Πολλές τους είχαν έξαντληθεί κι είχαν πεθάνει στύ δρόμο, κάτω από τές πυρρινες άχτιδες τού άδυσώπητου ήλιου. Ή άλλες που δέν είχαν τσακίσει άκόμα από τήν κοίρασι κι από τήν πείνα, γυρνούσαν έδώ κι εκεί και ζούσαν κλέβοντας σταφύλια από τ' άμπελια. Μία άπ' αυτές ήταν ή γυναίκα πουζε πλάγιασει πλάι στύ Σιναίο.

— Ποιά είσαι έσύ; τή ρώτησε άπότομα ό Όρέθ, ζυγώνοντας κοντά τής.

— Ή Σορά! άποκρίθηκε ή έταίρα.

— Και τί ζητάς έδώ;

— Διψώ! είπε ή άποδωγημένη γυναίκα με πόνο.

Γύρισαν όλοι τότε και κινήθηκαν άνεμετάξυ τους έκφραστικά. Άλλά ό πατριάρχης ήψωσε άγριος τού ραβδί του και έσκηψε να πάρη από παταγής μία πέτρα. Τότε ή γυναίκα παρομέσε έπιδέξια τα μαλλιά τής κι άφησε να φανή ολόκληρο τού σώμα τής, που άστραφτε από τήν άσπράδα που σαν ήλιος...

— Άλλοίμονό σας! έφώναξε κοινώντας τού χέρι τής. Άλλοίμονό σας, Σοδομίτες, άν μου κάνετε κακό!...

Όι Σοδομίτες έξαγριώθηκαν.

— Να λιθοβοληθή! ούρλαξαν μονομαίς.

Ή δυστυχισμένη γυναίκα δέν πρόφτασε να κινή ούτε δυό βήματα. Παράπανω από τριάντα λιθάκια έπεσαν με μιάς καταπάνω τής. Τά στήθη τής άνοιξαν σαν ρόδα κατακόκκινα και τού μετωπό τής στεφανώθηκε με τού ύλοπέρφερο στέμμα τού αίματός τής...

Τινάχτηκε άπότομα φρενιασμένη από τόν πόνο τής, αλλά τά μαλλιά τής μαλέχτηκαν μέσ' τού ξερά χροιάρα και στ' άγκυλά και τήν εκρότησαν κορφωμένη στη θέση τής. Κατέβηκε όστόσο μία στεγνή προσπαθεια και γλίστρησε σερνάμενη μέσα στύ μεγάλο ληνό, όπου έμωμότανε ό μοστός. Τρίτωσε εκεί άνάμεσα στα πατημένα σταφύλια κι άπέμεινε άκίνητη, προσέτοντας τών φρένων τής τού κρασί στών σταφυλιών τού αίμα. Και καθώς άκόμα δέν είχε ξεφρχίσει, ό Σοδομίτες άνέβηκαν στύ ληνό και τήν λοδοπάτησαν με μανία, όπου έβγυαλε τή στεγνή πνοή τής!...

Τού βράδι, άφού τελείωσαν ίκανοποιημένοι τή δουλειά, ό τρυγητάδες άνοιξαν τόν πόρο τού ληνού και θέλησαν να πιούν άπ' τόν βρωμένο μοστό, χωρίς να σκεφτούν να βγάλουν προτήτερα άπ' τού μέσα τή νεκρή. Σε λίγα, μεθυσμένοι όλοι τους, περισσότερο από τού φρονικό σωρά από τού κρασί, έπαιαν άδιάκοπα βλαστημώντας μέσ' στη ζάλη τους τή γυναίκα, τού μισητό πλάσμα που φαρμακείει τόν άντρα και τού θολώνει τού νοού, κάνοντάς τον άνικανο για σοβαρές άσχημίες.

Και κείνη τή νύχτα ό Σοδομίτες γυέτηναν για πρώτη φορά τήν ήδονή, που τούς ήταν άπαγορευμένη για τήν έποχή τού τρύγου, ρουφώντας μεξυ με τόν χυμό των σταφυλιών και τού μέλι άπ' τού κομψί τής νεκρής έταίρας...

Ο συγγραφέας τού διηγήματος 'Ιούλιος Λεμαίτρ.